

Sygn. akt: I C 1/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Pręcerek
Protokolant:	Paulina Białkowska

po rozpoznaniu w dniu 08 maja 2019 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej L.

przeciwko G. S., K. S.

o zapłatę

1. Zasądza solidarnie od pozwanych G. S., K. S. na rzecz powódki Gminy Miejskiej L. kwotę (...) zł ((...)) z odsetkami ustawowymi od dnia (...) r. do dnia zapłaty;
2. zasądza solidarnie od pozwanych G. S., K. S. na rzecz powódki Gminy Miejskiej L. kwotę (...) zł ((...)) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać solidarnie od pozwanych G. S., K. S. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w L. kwotę (...) zł ((...)) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

SSR Agnieszka Pręcerek

Sygn. akt I C 1/18

UZASADNIENIE

Powódka Gmina Miejska L. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych K. S. i G. S. kwoty (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powódka wskazała, że niniejszy pozew jest jedynie powództwem częściowym, gdyż pełna wysokość wierzytelności Gminy w stosunku do pozwanych wynosi (...) zł. Powódka domaga się zwrotu bonifikaty udzielonej pozwany przy nabyciu od powódki prawa własności lokalu mieszkalnego wraz z oddaniem gruntu w użytkowanie wieczyste. Bonifikata wynosiła 80%. Pozwani zbyli lokal przed upływem 5 lat od jego nabycia co stanowi konieczność zwrotu uzyskanej bonifikaty oraz obowiązek powódki w dochodzeniu jej zwrotu. Powódka dodała, że pozwani nie przedstawili wystarczających dowodów potwierdzających zamieszkanie przez nich w nabytym od rodziców lokalu bezpośrednio po jego nabyciu. W ocenie powódki nie doszło do przeznaczenia zakupionego mieszkania na zaspokajanie celów mieszkaniowych pozwanych.

W odpowiedzi na pozew pozwani wniesli o jego oddalenie podnosząc, że literalne brzmienie przepisu art. 68 ust. 2a pkt 5a ustawy o gospodarce nieruchomościami wskazuje, że warunkiem koniecznym do zwolnienia nabywcy z obowiązku zwrotu bonifikaty jest zakup innego lokalu mieszkalnego, a ustawa milczy by w nowym lokalu stworzyć centrum

życiowe. Nie sposób takiego obowiązku doszukać się również w orzecznictwie. Pozwani zwracali się do powódki o interpretację przepisu ujawniając stan faktyczny ale powódka nie udzieliła odpowiedzi. Pozwani podnieśli, że żądanie powódki jest sprzeczne z art. 5 kc, albowiem pozwani powinni mieć możliwość jasnych reguł legislacyjnych w zakresie zbycia lokalu z bonifikatą.

W dalszej części pozwani podali, że zakupili lokal dla własnych potrzeb mieszkaniowych, a ten cel nie musi ziścić się tuż po zakupie. Pozwani posiadają dom, ale nie jest to okoliczność przemawiająca za zasadnością żądania pozwu. Przedmiotowa nieruchomość nigdy nie służyła i nie służy pozwanym do zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych- stan tej nieruchomości wyklucza takie rozwiązanie. Dodali, że nieruchomość ta służy tylko celom rekreacyjnym.

W dalszym toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. Gmina Miejska L. sprzedała pozwanym K. S. i G. S., będącym dotychczasowymi najemcami, na odrębną własność samodzielny lokal mieszkalny nr (...) znajdujący się przy ul. (...) ulicy (...) w L. o powierzchni (...) m², wraz z udziałem w wysokości (...) części we wspólnych częściach budynku i prawie użytkowania wieczystego gruntu na którym stoi budynek. Cena sprzedaży lokalu została określona na kwotę(...) zł., za grunt (...) zł ((...)). Pozwanym przyznano od ceny za lokal 80 % bonifikaty, wobec czego do zapłaty pozostała na rzecz powódki kwota (...)zł (po pomniejszeniu bonifikaty o kwotę (...) zł i kwotę (...)). Pierwsza opłata z tytułu użytkowania wieczystego części terenu wyniosła (...)zł, z tym że od tej kwoty również została udzielona bonifikata w wysokości 80%, w związku z czym do zapłaty pozostała kwota (...) zł plus 23% Vat. Jednocześnie w § 8 zawartej umowy strony wskazały, iż jeżeli nabywca przed upływem 5 lat licząc od dnia nabycia, zbył lub wykorzystał nieruchomość na inne cele niż określone w umowie, zobowiązany będzie do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji.

Pozwani są właścicielami nieruchomości zabudowanej domem mieszkalnym położonym w (...). Nieruchomość tą pozwani zakupili po nabyciu lokalu mieszkalnego od powódki celem zamieszkania, albowiem pozwana zawsze chciała mieszkać w domu a nie w mieszkaniu. Pozwani zamieszkali w przedmiotowej nieruchomości, która wymagała i wymaga remontu. Pozwani posiadają dużą ilość psów, które przebywają w ich nieruchomości w R.. Pozwani z uwagi na brak środków finansowych nie wykonali remontu nieruchomości w R.. Nieruchomość w R. została zakupiona przez pozwanych za kredyt.

W dniu (...) r. pozwani sprzedali osobom trzecim lokal mieszkalny nr (...) położony przy ulicy (...) w L.- zakupiony od powódki w(...) r. za cenę (...) zł.

Następnie w dniu (...) r. pozwani zakupili od rodziców K. S. lokal mieszkalny nr (...) położony przy ul. (...) w L. o powierzchni (...) m² za cenę (...) zł. Jednocześnie w § 5 umowy strony wskazały, że wydanie przedmiotu umowy pozwanym nastąpi najpóźniej w terminie do dnia (...) r. W § 6 umowy pozwani zobowiązali się ustanowić najpóźniej do dnia (...) r. na rzecz rodziców pozwanej oraz jej siostry P. F. i jej męża oraz syna służebność osobistą polegającą na prawie dożywotniego i nieodpłatnego zamieszkiwania oraz korzystania z całego lokalu mieszkalnego. W przedmiotowym mieszkaniu rodzice pozwanej nie mieszkali już w dniu jego sprzedaży- zamieszkiwali już zagranicą, natomiast w lokalu tym mieszkała i nadal mieszka siostra pozwanej wraz z mężem i synem.

Pozwani nie zamieszkali zakupionym od rodziców lokalu mieszkalnym. W przedmiotowym lokalu mieszkają 3 osoby, tj. siostra pozwanej wraz z rodziną.

W dniu (...) r. pozwana złożyła do powódki zapytanie dotyczącą warunków zwrotu bonifikaty wskazując, że chcą nabyć inne -większe mieszkanie od rodziców. Pytania dotyczyły możliwości zamieszkiwania w tym lokalu rodziny siostry oraz kto musi być tam zameldowany.

Gmina Miejskiej L. po zapoznaniu się z treścią umowy z dnia (...) r. i jej zapisem odnośnie wydania lokalu najpóźniej do dnia (...) r. rozpoczęła procedurę wyjaśniającą kwestię zakupu lokalu przez pozwanych. W toku przeprowadzonego

postępowania strony prowadziły liczną korespondencję. Dopiero po wszczęciu procedury pozwana w dniu (...) r. wymeldowała się z nieruchomości w R..

Dowód: umowa sprzedaży z dnia (...) r. k. 11-20; umowa sprzedaży z dnia (...) r. k. 21-28; umowa sprzedaży i zobowiązanie do ustanowienia służebności z dnia (...) r. k. 30-35; pismo z dnia (...) r. k. 29; notatka k. 40; korespondencja k. 36-39, 41,43-57; oświadczenie pozwanej z dnia (...) r. k. 112; zeznania świadka M. A. k. 139-140 płytki cd k.141; zeznania świadka T. M. (1) k. 149-149 v. płyta cd k.151; zeznania świadka N. M. (1) k. 156-156 v.; zeznania świadka T. M. (2) k. 156 v.; częściowo zeznania świadka E. K. (1) k. 92-93; częściowo zeznania świadka N. M. (2) k. 93-93v.; częściowo zeznania świadka I. G. k. 91 v.-92; częściowo przesłuchanie powódki k. 162v.-163 płyta cd k. 164 w zw. z k. 76-76 v.

Sąd zważył, co następuje:

Wytoczone powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów w tym umów sprzedaży, pism składających się na korespondencję pomiędzy stronami postępowania, i uzyskanych w toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego przez powódkę. Ponadto Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach świadków: N. M. (1), T. M. (2), T. M. (1). Zeznania tych świadków Sąd ocenił jako wiarygodne, logiczne oraz spójne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Istotnym jest, że świadkowie są osobami bezstronnymi nie zaangażowanymi w rozstrzygnięcie sprawy na korzyść jeden ze stron. Ponadto świadkowie zamieszkują w budynku przy ulicy (...), a zatem mają największą wiedzę odnośnie kto mieszka w budynku- w tym w lokalu zakupionym przez pozwanych od ich rodziców.

Natomiast w zakresie zeznań pozostałych świadków oraz przesłuchania pozwanej Sąd poczynił ustalenia tylko w niewielkim zakresie, tj. w części korespondującej z pozostałym zabranym w sprawie materiałem dowodowym co szczegółowo zostanie omówione w dalszej części uzasadnienia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż bezsporne było, że pozwani nabyli lokal mieszkalny od strony powodowej, a cena nabycia uwzględniała 80% bonifikaty i następnie zbyli ten lokal na rzecz osób trzecich przed upływem 5 lat od daty jego nabycia.

Odnosząc się do oceny merytorycznej zgłoszonego żądania wskazać należy, że zasady zbywania lokali należących do Gminy wraz z udzieloną bonifikatą oraz zasady zwrotu tej bonifikaty uregulowane są w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie zaś z art. 68 ust 2 ustawy jeżeli nabywca nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu. W myśl zaś art. 68 ust 2 a ustawy 2a przepisu ust. 2 (dotyczącego obowiązku zwrotu bonifikaty) nie stosuje się w przypadku:

- 1) zbycia na rzecz osoby bliskiej, z zastrzeżeniem ust. 2b;
- 2) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego;
- 3) zbycia pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego i Skarbem Państwa;
- 4) zamiany lokalu mieszkalnego na inny lokal mieszkalny albo nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe;
- 5) sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeśli środki uzyskane z jego sprzedaży przeznaczone zostaną w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe.

W ocenie Sądu treść tego przepisu wskazuje zaś, wbrew stanowisku prezentowanemu przez pozwanych, że sprzedaż przedmiotowego lokalu w okolicznościach niniejszej sprawy spowodowała powstanie po stronie powodowej roszczenia o zwrot udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji. Pozwani sprzedali bowiem przedmiotową nieruchomość przed upływem 5 lat od daty jej nabycia, a uzyskanych środków nie przeznaczyli na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystywanej na cele mieszkaniowe.

Pozwani podnieśli, że literalne brzmienie powołanego przepisu nie wymaga, by w zakupionym lokal zamieszkać. W ocenie Sądu stanowisko pozwanych jest mylne czemu przeczy orzecznictwo. Zważenia wymaga, że celem nabycia lokalu mieszkalnego od Gminy było stworzenie pozwanym- wynajmującym ten lokal- możliwości nabycia lokalu mieszkalnego z bonifikatą stanowi realizację wskazanej w art. 75 ust. 1 Konstytucji polityki władz publicznych, sprzyjającej zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli i popierającej ich działania zmierzające do uzyskania własnego mieszkania. Przewidziana w art. 68 ust. 1 u.g.n. możliwość udzielenia bonifikaty od ceny ustalonej zgodnie z art. 67 ust. 3 stanowi istotny przywilej finansowy nabywcy lokalu. Bonifikata jest przy tym wyjątkiem od zasady sprzedaży lokalu za cenę odpowiadającą jego wartości rynkowej (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia (...) r., III (...), opublikowanej w (...)). W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy podkreślił, że w art. 68 u.g.n. przewidziano wiele wyjątków od tej zasady ustalania ceny zbywanej nieruchomości, które w ocenie ustawodawcy, usprawiedliwiają zastosowanie przywileju w postaci udzielenia bonifikaty cenowej. Jednym z tych wyjątków jest sprzedaż nieruchomości jako lokalu mieszkalnego (art. 67 ust. 1 pkt 7), na tle której powstało rozpoznawane zagadnienie prawne. W orzecznictwie podkreśla się, że ratio legis tego przepisu polega na ułatwieniu zakupu lokalu przez najemcę, dla którego lokal ten stanowi centrum życiowe, a najemca uzyskuje w ten sposób stabilne zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...), niepubl., lub uchwała z dnia (...)). Realizacja tego celu następuje przez udzielenie nabywcy - dotychczasowemu najemcy lokalu - upustu cenowego (bonifikaty) na sprzedawany lokal, przy czym trzeba podkreślić, że stosowane tą drogą obniżki cen są bardzo radykalne. Oznacza to, że w ten sposób dochodzi do przyznania kupującemu znacznego przywileju finansowego i pomocy ze środków publicznych. Ustawodawca, chcąc zapewnić, żeby pomoc ta była wykorzystywana zgodnie z przeznaczeniem, przewidział okres karencji (początkowo 10 lat, a od dnia (...) - 5 lat), w którym możliwe jest dochodzenie zwrotu udzielonej bonifikaty, jeżeli nabywca zbył lub wykorzystał lokal na cel inny niż mieszkalny, z zastrzeżeniem, że nie dotyczy to zbycia na rzecz osoby bliskiej (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia (...), opublikowanej w (...)).

W świetle poglądów orzecznictwa zaprezentowanego powyżej nie ulega wątpliwości, że uzasadnieniem sprzedaży lokalu mieszkalnego, jest umożliwienie nabywcy zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych, uzyskanie własnego mieszkania i stworzenia w nim centrum życiowego. Pozwanym powódka udzieliła bonifikaty na zakup lokalu by umożliwić im zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych.

W ocenie Sądu, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, wynika niezbicie, że pozwani zakupili lokal mieszkalny od swoich rodziców nie celem stworzenia centrum życiowego czy zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych. Dla Sądu niezbicie świadczą o tym zeznania przesłuchanych sąsiadów oraz dokumenty zgromadzone w sprawie, a w szczególności oświadczenie pozwanej z (...) r., w którym sama oświadczyła, iż w lokalu mieszkalnym zamieszkują jedynie 3 – a nie 5 osób.

Sąd nie dokonał odmiennych ustaleń na podstawie zeznań świadków N. M. (3) i I. G., które są koleżankami pozwanej. Na ich zeznaniach Sąd poczynił ustalenia tylko w niewielkim zakresie. Świadkowie ci nie mieli pełnej wiedzy odnośnie przedmiotu sprawy, a co istotne zeznały jedynie o odwiedzinach pozwanej w lokalu w L. 3-4 razy, które miały miejsce w ostatnich 3 latach. Po pierwsze tak sporadyczne odwiedziny w mieszkaniu, którego właścicielem są pozwani nie stanowią dowodu na to, że pozwani tam zamieszkują i jest to ich centrum życiowe, zwłaszcza, że pozwana przyjmowała koleżanki jedynie w kuchni, a nie w zajmowanym – jak twierdzi- przez nią pokoju. Odwiedziny te miały miejsce już po wszczęciu procedury wyjaśniającej przez powódkę, co też Sąd wziął pod uwagę. Ponadto zeznania świadków odnośnie przeznaczenia działki w R., tj. jako działki rekreacyjnej przeczą z zeznaniami matki pozwanej, która podczas przesłuchania wskazała, że pozwani kupowali dom w R. celem zamieszkania- chcieli zamieszkać w domu. Zważenia wymaga, że sama pozwana zeznała, że mieszkali w tym domu, jednakże mieszkanie na wsi ich przerosło.

W zakresie zeznań świadka E. K. (2) Sąd poczynił ustalenia jedynie w części, która koresponduje w zabranym w sprawie materiałem dowodowym. Do tych zeznań należało podjąć bardzo ostrożnie z uwagi na fakt, że świadek jest osobą bliską dla pozwanych. Istotnym jest, że wiele szczegółów świadek nie pamięta- co istotne nawet jaką kwotę otrzymała za sprzedaż lokalu od córki i zięcia. Świadek ten- matka pozwanej- wskazał, że pomogła pozwany kupić lokal mieszkalny do powódki udzielony z bonifikatą. Dodała, że nieruchomość w R. pozwani kupili za kredyt. Ponadto świadek przyznał, że odwiedzała córkę w domu w R. i że mieszka ona czasem tam a czasem w lokalu mieszkalnym. Dodała, że dom w R. nie nadaje się do zamieszkania zimą. Powyższym zeznaniom przeczy fakt, o którym zeznała sama pozwana, że zamieszkała w R. po sprzedaży lokalu mieszkalnego- a sprzedaż nastąpiła przecież w lutym (tj. w okresie zimowym).

Ponadto Sąd wziął pod uwagę, że pozwani już od (...) r. zameldowali się w R. a nie w lokalu mieszkalnym. Oczywiście sam fakt meldunku nie musi świadczyć o faktycznym zamieszkiwaniu w tej nieruchomości, jednakże ten fakt w połączeniu z innymi dowodami tworzy spójny obraz całości. W ocenie Sądu materiał dowodowy zebrany w sprawie dowodzi niezbicie, że pozwani nie zakupili lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w L. w celu zaspokojenia ich potrzeb mieszkaniowych. Pozwani zakupili nieruchomość w R. gdzie zamieszkali wraz z psami i tu jest ich centrum życiowe. Pozwana w swoich zeznaniach podjęła próbę wykazania, że tak nie jest, jednakże wypowiedzi pozwanej pozostają w sprzeczności z treścią dokumenty, tj. oświadczenia z dnia (...) r. k.112. Pozwana w złożonym do Administracji (...) oświadczeniu sama podała, że w lokalu mieszkają jedynie 3 osoby. Twierdzenia pozwanej, że nie ujęła męża, bo wyjeżdża na misje oraz syna siostry ma bo jest mały są zupełnie nielogiczne. Z treści tego oświadczenia wprost wynika, że mieszkają w lokalu stanowiącym jej własność 3 osoby. Ponadto Żaden z przesłuchany sąsiadów nie widuje pozwanych w budynku, w którym położony jest lokal. Twierdzą, że w lokalu tym mieszkania jedynie siostra z pozwanej z mężem i synem. Jest zupełnie nielogicznym by sąsiedzi przez okres 3-4 lat nie widzieli pozwanej oraz jej męża oraz nie wiedzieli o fakcie ich zamieszkiwania w tym lokalu.

W ocenie Sąd zupełnie nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowe są twierdzenia pozwanych, że dla zapewnienia potrzeb mieszkaniowych wybyli się mieszkania około 40 m²- gdzie mieszkali sami, celem zakupu mieszkania około 50 m², które mieli dzielić wspólnie z 3 –osobową rodziną siostry pozwanej. Zważenia wymaga, iż wyzbycie się zakupionego ze znaczną ulgą lokalu przed upływem wyznaczonego ustawowo okresu tylko wtedy nie uzasadnia zwrotu bonifikaty, kiedy wiąże się jedynie zastąpieniem zbywanego prawa analogicznym wartościowo i funkcjonalnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...)).

Również Sąd wziął pod uwagę fakt, sytuacji materialnej pozwanych i możliwości finansowych. Pozwani lokal od powódki za cenę ponad (...)zł zakupiony z bonifikatą opłacili przy wsparciu finansowym rodziców pozwanej. Nieruchomość w R. pozwani zakupili na kredyt. Jednakże pomimo zobowiązania pozwanych do przedłożenia umowy kredytowej związanej z zakupem nieruchomości – pozwani nie przedstawili tego dowodu. Sąd wziął ten fakt pod uwagę i poczynił ustalenia, że zakup tej nieruchomości związany jest z ich potrzebami mieszkaniowymi taki był cel zakupu tej nieruchomości. A zatem skoro cel mieszkaniowy pozwany zapewnia nieruchomość w R. gdzie w ocenie Sądu pozwani mieszkają, nie można czynić odmiennych ustaleń, że ich centrum życiowe jest w lokalu położonym w L. przy ulicy (...).

W tym miejscu warto podnieść, że pozwani nie są konsekwentni w swoich twierdzeniach. W odpowiedzi na pozew pozwani wskazywali, że przedmiotowa nieruchomość nigdy nie służyła i nie służy pozwany do zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych- stan tej nieruchomości wyklucza takie rozwiązanie, a nieruchomość ta służy tylko celom rekreacyjnym, a w toku procesu już odmiennie twierdzili, że zamieszkali na wsi, ale to mieszkanie ich przerosło. W ocenie Sadu pozwani dostosowują swoją wersję celem uzyskania korzystnego dla siebie orzeczenia. Brak jest obiektywnych dowodów potwierdzających zakup lokalu mieszkalnego od rodziców celem zaspokojenia ich potrzeb mieszkaniowych.

Niezasadny jest także zarzut pozwanych z art. 5 kc. Wbrew twierdzeniom pozwanych zapytanie odnośnie interpretacji przepisów złożono do powódki już po zakupie lokalu od rodziców. Ponadto treść zapytania nie przedstawia całego stanu faktycznego- a jak twierdzi pozwana- taki opisywała. Brak jest w zapytaniu skierowany do powódki informacji,

że pozwani posiadają już nieruchomości w R., w której zamieszkują. Pytania dotyczą jedynie kwestii meldunku innych osób i zamieszkiwania w tym lokalu jeszcze siostry z rodziną.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Pozwana Gmina wygrała powództwo a zatem należało od przegrywających zasądzić na jej rzecz zwrot poniesionych kosztów procesu w kwocie (...) zł (tj. (...)zł opłata od pozwu i (...) zł wynagrodzenie pełnomocnika).

Natomiast o kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust.1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ((...)z późn. zm.) i nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanych solidarnie kwotę (...) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

SSR Agnieszka Pręcerek